

Ένας πολυάσχολος άνθρωπος του καιρού

μας , αποφάσισε κάποτε να επισκεφθεί έναν σοφό ερημίτη. Ήθελε να ηρεμήσει λίγο από το άγχος που τον βασάνιζε. Και να ζητήσει τις συμβουλές του γέροντα. Τον συνάντησε σε μια φτωχική καλύβα.

- Καλημέρα , είπε χαιρετώντας τον ερημίτη. Ξέρετε , έκανα πολύ δρόμο για να έλθω εδώ . . .

- Κάθισε , τον διέκοψε ο γέροντας. Άσε με να σου βάλω λίγο τσάι .

- Έχω περάσει πολλά χρόνια σπουδάζοντας σε Πανεπιστήμια του εξωτερικού . . . , άρχισε να αυτοσυστήνεται ο επισκέπτης.

- Ας πιούμε πρώτα λίγο τσάι , επέμεινε ο γέροντας.

- Τώρα διευθύνω μια μεγάλη επιχείρηση . . . , συνέχισε να περιαυτολογεί ο ξένος.

- Πιστεύω ότι το τσάι θα σας αρέσει πολύ , είπε ο ερημίτης συνεχίζοντας να γεμίζει την κούπα του επισκέπτη του.

- Μα εσείς την ξεχειλύσατε , πάτερ· το τσάι χύνεται απ'έξω ! παρατήρησε ενοχλημένος ο ξένος.

- Κι εσύ μοιάζεις μ'αυτήν την ξεχειλισμένη κούπα ! απάντησε τότε ο σοφός γέροντας. Αν δεν αδειάσεις έστω λίγα από αυτά που κουβαλάς , πώς θα αφήσεις να

στάξει μέσα σου κάτι από τα λίγα πράγματα πού ξέρω.

Πηγή: dkaravasilis.gr